

Eliznél voltam San Remo-ban. Elizt már régóta ismertem. San Remo egyik szűk, tengerhez közeli utcácskájában lakott. Ha kihajoltunk a konyha ablakán, a Földközi tenger szikrázó kékjét láttuk. Eliznek nagyon nagy lakása volt. Több hatalmas szobából állt, az olasz ízlésnek megfelelően: kényelmes, hatalmas ágy, sublót, egy szekrény, s még lavór is volt benne, kancsóval. A falakon az aktuális Szentatya képe és régebbi ősök néztek le ránk.

Késő volt, már lefekvéshez készültem. Eliz bejött, kérte az útlevelem, ha esetleg a karabínerik jönnének ellenőrizni. Kicsit furcsállottam, de ha ez kell neki, odaadtam. Azt hittem, szabad országban vagyok, de ha már itt is ellenőriznek!...

Másnap délután indult a vonatom. Elbúcsúztam Eliztől, és a sporttáskámmal lementem az állomásra. Közel volt, majdnem a tengerparton. A Strasbourg-ból jövő vonat beérkezett. Február volt, alig voltak utasok.

Néztem, néztem, de csak nem tudtam elszánni magam, hogy felszálljak. A vonat jelzett, s már indult is. Nem szálltam fel, csak néztem a tovagördülő szerelvény után. Magam sem tudom, hogy miért nem szálltam fel. Mindegy, vissza Elizhez.

Eliz meglepődött, leültetett. Egy idősebb úr volt még ott, csendben beszélgettek. Egyszer csak Giovanna jött ki a másik szobából, egy idősebb úr kíséretében.. Giovannával már találkoztam korábban is. Tudtam, hogy szerény jövedelemből neveli két gyermekét. Leültek, kávéztunk. Aztán Giovanna a másik úrral ment vissza a szobába. Na, végre megértettem, miről is van szó. A második számú úr kérdően rám nézett és valamit kérdezett Eliztől. Ez utóbbi hevesen tiltakozott, aztán csönd lett. Végre Giovanna és társa is kijöttek, kipirosodva, kimelegedve. Aztán mindenki elment. Rosszul éreztem magam, igaz csak két héttel azelőtt operáltak.

Eliz nagyon rendes volt, orvost hívott, és ki is fizette. Az orvos megnyugtatót, másnap már utazhatom, mondta. Másnap délben elfogyasztottuk az olaszok szegényes ebédjét. Előételnek paradicsom, olíva olajjal leöntve, utána főtt rizs parmezán sajttal. Végül következett az utolérhetetlenül finom kávé.

Ballagtam le a vonathoz, mostmár akármilyen is lesz, mennem kell. Megjött a vonatom, felszálltam.

Hosszú az út hazáig

Írta: Kocsándly Kuti Margit

2014. augusztus 23. szombat, 09:58 - Módosítás: 2014. augusztus 23. szombat, 10:18

Egyedül voltam egy kupében. A következő állomáson egy idősebb, nagyon elegánsan felöltözött úr szállt fel. Végigment a folyóson, aztán visszajött, és végül nálam kötött ki.

Csendben voltunk, de éreztem, hogy útitársam beszélgetni szeretne. Semmi kedvem nem volt hozzá, már későre járt az idő, könyv sem volt nálam, fáradt, álmos voltam, de ki mer ilyenkor aludni ?

Hát valahogy beszélgettünk. Kérdezte hova megyek és ehhez hasonlókat. Aztán bemutatkozott, de már nem emlékszem a nevére. Hívott, hogy a legközelebbi állomáson, ha leszáll menjek vele. Elmondta, hogy filmrendező a Cinecittában, és elintézi, hogy behívjanak oda. Egy ilyen fiatal lány ne utazgasson össze-vissza a világban, alapítsa meg a szerencsáját. Mellette ez nem probléma, afelől nyugodt lehetek. Voltam is, de már alig vártam, hogy beérjünk az állomásra. Végre leszállt. Míg a vonat el nem indult, várt, hátha meggondolom magam.

Uff, végre egyedül! Vajon mi történt volna, hogy alakult volna a sorsom, ha leszálok???

Elhagyva Velencét hidegebbre fordult az idő. A vonat már hófödte hegyek között zakatolt. Fázni kezdtem, nem készültem erre a hidegre, az éjjel nagyon hosszúnak ítéreztem.

Másnap Bécsbe érve rohanás át a másik pályaudvarra, hogy még elérjem a pesti vonatot. Végre, már a vonaton ülök, igaz, mindenki furcsállja könnyű öltözetemet, igaz kabát volt rajtam, de sem a cipőm, sem a ruhám nem az évszaknak megfelelő.

Na mindegy, néhány óra múlva otthon leszek. Legalábbis azt hittem. Hegyeshalom, vámvizsgálat. Az útlevelet kérjük. Adom. Itt baj van, nincs vízuma. Nem kell vízum, hiszen itt van az érvényes magyar útlevelem is, tehát azzal hazajöhetek. Nem kérem, a másik útlevélbe vízum kell, különben nem jöhet be az ország területére. Akkor kérem a vízumot. Azt már nem, vonaton nem adunk ki vízumot. Le tetszik szállni. Nem szállok le. Olyan pedig nincs. Két gépfegyveres kiskatona „segítségével” szállítottak le a csomagommal együtt.

Lent egy tiszt várt. Körbefogtak, és átkísértek a Bécs felé tartó vonathoz. A pesti vonaton még javában folyt az ellenőrzés, az ablakból mindenki rám figyelt. Vajon mi lehet a bűne ennek a

vékony fiatal lánynak - akinek a kezében csak egy sporttáska van - hogy gépfegyveres katonák kíséretében viszik az ellenkező irányba induló vonathoz?

A tiszt nagyon kedves volt. Nagyon halkán, hozzám hajolva mondta, most kénytelen vagyok felültetni a Bécs felé induló vonatra, de maradjon az ajtónál. Az első ausztriai állomásnál nem fog megállni a vonat, de lassítani fog. Nyissa ki az ajtót, és ugorjon le. Én már értesíteni fogom az állomást, (ezt nem hittem el) hogy le fog ugrani, és hogy próbáljanak egy autót szerezni, ami elviszi Hegyeshalomra, oda ahol az autók mennek át. Ott kiadják a vízumot azonnal.

Huh, hát erre nem vártam! Leugrani egy mozgó vonatról? Amikor még a paternoszter liftből is csak akkor merek kilépni, amikor egy szintben van a folyosóval! Nem is tudok ugrani. Ha nem sikerül, vagy ha nem merek, visszakerülök Bécsbe. Hotel, konzulátus, több nap, és nálam alig volt pénz. Muszáj volt felszállnom a vonatra. A gépfegyveresek addig álltak az ajtónál, míg el nem indult a vonat. Ki lettem toloncolva a saját hazámból. Érvényes magyar útlevéllel. Ez nem kis dolog!

Döntöttem, azért is hazamegyek!

A szívem a torkomban dobogott. A vonat kezdett lassítani. Lesz, ami lesz, leugrottam. Már várt az állomásfőnök. Mondta, hogy jön majd egy autó, csak maradjak nyugton. (A tisztre gondoltam, aki segített).

Két középkorú osztrák jött, autóval. Már kezdett szürkülni, nagyon fáztam. Beültem az autóba. Sehol semmi, csak a nagy szürkület, hideg és hó. Az autó megállt, ki kellett szállnom. Mutatták, hogy menjek csak előre, arra van Ungarn.

Tehát a senki földjén állunk — állapítottam meg. Nagyon nagyon messze pislákol egy kis fény. Már idegesek voltak, kérték a pénzt. Sokat kértek, nem volt nálam annyi. Vitatkoztunk. A végén izgatottan elvették, amit odaadtam, és otthagytak, mintha sohase láttak volna. Már nagyon hideg volt, és sötét. Nagyon fáztam, éhes és szomjas voltam.

Elindultam gyalogosan. Szerencsémre nem volt nehéz csomagom, csak egy kis sporttáskámm

Egyszer csak erélyes kiáltást hallottam.

Állj, vagy lövök! Megálltam, és felnéztem. Két torony volt előttem. Egyikben is, másikban is egy-egy katona.

- Nézd már, valaki jön! - szólt át egyik a másiknak. Ilyet? -, csodálkozott rá a társa. Most én szólaltam meg: -Haza akarok jönni, engedjete be, magyar vagyok. – Várjál - hangzott a válasz. Hallottam, hogy valahová beszélnek, elkaptam néhány mondatfoszlányt is: - Valaki be akar jönni, mit csináljunk ? - Engedjék be, hallatszott a válasz. Mehettem.

Még egy kis utat meg kellett tennem, de már nyugodtabb voltam. Biztonságban éreztem magam. A hegyeshalmi átkelőn egy egész delegáció fogadott. Mindenki kijött eléem. Mikor megtudták, miről van szó, nagyon kedvesek, készségesek voltak. Megkaptam azonnal a vízumot is. Megkérdeztem, hol van busz, amivel Budapestre mehetek. Ilyen nincs. A vonat ? Az nem itt van. Mivel lehet feljutni? - Innen csak autóval. Nyugodjak meg, erről ők gondoskodnak.

Vártam. Már késő este volt, mikor szólítottak. Egy német rendszámú mercedesbe ültettek. Felírták a tulajdonos nevét, útlevelét, rendszámát, és megkérték, hogy vigyen el arra a címre, amit megadtam.. A tulajdonos egy Németországban dolgozó nagyváradi fiatalember volt. Éjfél körül értünk haza. Letett a ház előtt.

A lakáskulcs nálam volt. Bementem. Édesanyám nyugodt volt, hiszen ilyen tájban szokott édesapám is hazaérni, azt hitte ő jött meg. Meglepetése annál nagyobb volt. Kis idő múlva édesapám is megérkezett. Nagynehézségek árán sikerült hazaérnem! Az a ház, már nincs meg, az utca is megváltozott . A szüleim sem élnek, de a lakáskulcsom megvan még most is. A hazát jelenti!

Kocsándly Kuti Margit férje Jean és Rostás - Farkas György társaságában a 85. Ünnepi Könyvhéten, Budapesten:

Hosszú az út hazáig

Írta: Kocsándly Kuti Margit

2014. augusztus 23. szombat, 09:58 - Módosítás: 2014. augusztus 23. szombat, 10:18
